

*Třináct týdnů
v suchém
domě*

Martin Bergl

Martin Bergl

**TŘINÁCT TÝDNŮ V SUCHÉM
DOMĚ**

Copyright:

Autor: Martin Bergl

Ilustrace: Karel Lukšovský (Fous)

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-83-3 (epub)

978-80-87856-84-0 (mobi)

978-80-87856-85-7 (pdf)

I. DÍL

Na další planetě bydlil pijan. Návštěva u něho byla velice krátká, ale malého prince hodně rozesmutnila.

„Co tady děláš?“ řekl pijanovi, který seděl mlčky před řadou prázdných lahví.

„Piji“, odpověděl pochmurně pijan.

„A proč piješ?“ zeptal se malý princ.

„Abych zapomněl“ řekl pijan.

„Nač abys zapomněl?“ vyzvídala malý princ a užuž ho začínal litovat.

„Abych zapomněl, že se stydím,“ přiznal se pijan a sklonil hlavu.

„A zač se stydíš?“ vyptával se dále malý princ, protože by mu byl rád pomohl.

„Stydím se, že piji!“ dodal pijan a nadobro se odmlčel.

A malý princ zmaten odešel.

Dospělí jsou rozhodně moc a moc zvláštní, říkal si v duchu cestou.

Antoine de Saint-Exupéry

Malý princ

Za devaterem vypelichaných hor a devaterem stok, v lůně Sudet, leží městys, jehož obyvatelstvo je natolik zdecimováno alkoholem, že zřídilo sobě ku prospěchu Drtilův odvykací tábor. Tento ústav je takticky umístěn v blízkosti zoologické zahrady, aby v řevu exotických zvířat zaniklo naříkavé volání opilců po alkoholu. Ve vile, která připomíná spíše příbytek hraběte Draculy či Hitchcockovu představu o strašidelném zámku, přebývá šílený primář Drtil, obklopen kohortou jemu věrných a podobně zhovadilých psychoterapeutů. Vybavení léčebny sestává hlavně z mohutných klecí, v kterých i lvi z blízké ZOO dostali by kopřivku. Z bohaté plejády donucovacích prostředků proti těm opilcům, kteří nemíní dodržovat domácí řád, jmenujme široký sortiment svěracích kazajek nejrůznějších fazón, několik druhů španělských botek všech velikostí a jako dědictví po markýzovi de Sade bohatou sbírku jezdeckých bičů. Nevedou-li ani tyto prostředky ke kýženému cíli převýchovy, nastupuje chemie. Personál potom nasadí chovancům psychofarmaka takové razance, že i ti nejdivočejší i kverulanti si po nich čtou románky proslulé červené knihovny a štrikují pro primáře papuče a sestřím chňapky na hrnce. Taková je tedy představa laické veřejnosti o činnosti ústavu AT v jejich městě. Vlezme si proto do propité hlavy jednoho právě přibyvšího alkoholika a absolvujme s ním oblíbené třináctidenní kolečko, a bychom zjistili, nakolik se liší (či nikoli) tato představa od skutečnosti.

DEN PRVNÍ

Tak v 8. 00. zas konečně mezi kamarády. Ještě že mne sem Petr Zahradník, též absolvent tohoto ústavu, hodil autem, tudíž mne ta moje vášeň nevcucla do žádné hospody a přijel jsem střízliv. Tedy relativně střízliv, protože mi jistě v oběhu ještě koluje koňak, který měl tchán dostat pod stromeček a já ho načal včera večer, aby se mi podařilo usnout. Nevím, jestli jsem víc rozklepaný abstinenciími příznaky, nebo strachem z toho, co mne tady čeká. Přijímal mne pan doktor Záděrka, nestor libereckého OÚNZU. Bujaře mi klepal do kolen a vyzkoušel mne z latiny. Moc pěkně jsme si popovídali. Na pokoji číslo 4, kde jsem se stal čtvrtým do počtu, mi bylo poskytnuto Záhořovo loževikslajvantové vyšetřovací lůžko, z kterého jsem celou noc padal na hubu.

DEN DRUHÝ

Dnes je neděle a tady se skutečně nic neděje. Venku slunečno a v duši pošmournó. Jediným vytržením ze zdejší hniloby byl telefonát z domova, zda něco nepotřebuji. Inu potřeboval bych – tak jenom ránu z milosti. Večer vibruju obavami z pondělí – jaké asi převýchovné metody mne čekají.

DEN TŘETÍ

Tento den prý bývá kritický, tady to spíš vypadá, že si začínám zvykat. Kuřáci všech zemí spojte se - v úzké nudli je stále kouřmo a dusivo a zní tu radostný opilecký smích. Dřepí tu taková ordinérní hlučná ženština a vzhledem k tomu, že si velmi rozumí s amnestovaným Valíkem, bude to buď také muklyně, nebo prokurátorka. Valík sem dorazil z nádraží – ležel v kolejišti a už ani neměl sílu volat o pomoc. Ve mně vytušil měkkou povahu, a hned mne pumpnul o bundu, v které vyrazil do Prahy, kde prý má v úschovně na nádraží nějaké věci. Primář mu ani nebránil, protože má údajně rakovinu jater a stejně se uchlastá. Známostou tváří je tu pro mne pan Tvíd, zaměstnanec tiskárny. Jeho opilecké zážitky mi připadají jako moje vlastní. Taky když prvním pivem nastartoval tu opileckou mašinu, nedokázal ji pak už ubrzdit. Řešili jsme na kuřárně otázku voleb- zda vůbec budeme připuštěni, a pokud se tak stane, zda bychom neměli založit SČA (Stranu českých alkoholiků). Jenže bohužel jsme nepřišli na žádný pozitivní program – sebedestrukce alkoholem asi nebude to pravé ořechové. Dnes jsem se též přestěhoval na regulérní postel a dostal diazepam, tak snad budu spát jak nemluvně. Stařenka (ona je totiž o dva měsíce starší) mi přinesla papuče a noviny a holení a je tak trochu otrávená z toho, že má doma teď spoustu práce. Tak jsem se v duchu tetelil ze své nepostradatelnosti, ale

navenek jsem se tvářil přepadle, aby si snad nemyslela, že tu mám nějaký veget.

DEN ČTVRTÝ

Dnes poprvé na vycházce, rozporuplné pocity-sice na svobodě, ale pod dozorem. Navíc obava z náhodného setkání se známými. Jednoho bývalého spolužáka jsem sice pozdravil, ale před další známou jsem se radši otočil do výlohy. A to jsem přitom zrovna včera tvrdil, že se nestydím za to, že jsem alkoholik. Lež má opravdu krátké nožičky. Další záhada-doma jsem žehral na ten hrozný životní stereotyp a tady se mi po něm stýská. Zdalipak se mi zas doma bude stýskat po Drtilově koloběhu? Člověk si zřejmě začne vážit svobody teprve a ž ji ztratí. Ze svých spolubydlících si asi nejvíc budu rozumět s Pepíkem Kamášem, on je též velkým knihomolem. Olda N., takový místní Kňážko, je na můj vkus až moc sebevědomej. Valík se pochopitelně už z Prahy nevrátil, zřejmě vyrazil na svůj poslední opileckej vandr. Nahradil ho Zdeněk Hurej, duše upřímná, s kterým jsme si hned padli do oka. Sešel se zde se svým bratrem, a nebýt to jeho nevlastní, tak si myslím cosi o dědičné zátěži.

DEN PÁTÝ

Když jsem se ráno vrátil z roentgeny, dýchal jsem poprvé v životě do balónku. Inu důvěřuj, ale prověřuj. A zvláště alkoholikům nelze věřit nikdy. Zato odpolední biblioterapie byla veskrze příjemným zážitkem. Takové milé dlouhovlasé stvoření mne nejprve vyzpovídalo, jaké knížky bych si s sebou vzal na pustý ostrov, a pak jsme hráli jakousi rozpustilou hru. Tleskali jsme, plácali se do stehů a řadili slova do nekonečného řetězce příbuzných významů. To je, panečku, poctivej blázinec! Tady mi jistě změřej i IQ. Ale alkoholická minulost se ještě hlásí o slovo -volala stařenka, kam jsem dal lístky na Asanaci. Takže strach, zda jsem je nepropil.

DEN ŠESTÝ

Dnes ráno při úklidu rajonů jsem konečně poznal místní záchytku. Vypadá docela útulně, ale noc bych v ní strávit nechtěl. Já vlastně poznal už záchytku karlovarskou. To jsme jeli se spolužákem z cestáku Tomášem na Mezinárodní filmový festival. Film jsme bohužel neshlédli ani jeden, zato jsme se důvěrně seznámili s tamní záchytkou. Pana ing. Richtiga, který zde funguje jako laický terapeut a je již desítku let abstinujícím alkoholikem, jsem znal již z KLUSu, což je klub lidí usilujících o střízlivost, který se schází každý měsíc u zvířátek v ZOO („Každý měsíc klusej do KLUSu!“) Tehdy se mi jevil jako fanatický věrozvěst abstinence, tady si budu muset o něm asi svůj úsudek opravit. Pokud se u nás obnoví činnost Armády spásy, myslím, že by mu jejich uniforma opravdu slušela.